

годиниѣ, до дванадесѣтъ-тѣ или чотыринадесѣтъ-тѣ. Презъ тыѣ години треба да оумножимъ двѣ кѣта трѣдове-тѣ и вниманіе-то, кой-то смѣ длѣжни да правимъ. Защо треба да пригѣдваемъ не само тѣкъ естѣственно-то имъ состоѣніе, но и нравственно-то имъ кое-то е по мѣчно. Пазнаваме чн какѣ-то дѣла Платонъ, само отхрѣщаніе-то може да направн чловѣкъ-мѣхъ добръ, или лѣшмъ : законѣ-тѣ и наказаніѣ-та могатъ да забранѣтъ лошабини-тѣ, но не могатъ да направѣтъ чловѣкъ-мѣхъ почтѣнъ. Впечатленіѣ-та и нравѣ-тѣ (табихѣти-тѣ), кой-то смѣ пріели и научили презъ момчѣнскій-мѣхъ вѣржѣтъ, тѣмъ тѣмъ си израствѣтъ на едно съ насъ, що-то или лѣшави, или хѣбави бы были, не е възможно вѣки да сѣ затрыѣтъ: понѣтіѣ-та кой-то воспріѣмамы отъ тогѣба на сѣтнѣ остѣватъ си чѣжди, и тѣжрѣтъ скоро сѣ забравѣтъ, безъ да сѣ вкоренѣтъ въ дѣшмъ-тѣ.

Знаемъ какъ лошабини-тѣ, прѣлести-тѣ и сѣвѣрѣмъ-та, какѣ-то сѣ страхѣтъ на варколацы-тѣ, или страхѣтъ на кинѣ-мѣхъ кой-то пада отъ гѣрмель-мѣхъ, на временѣ отъ дѣтинскій-мѣхъ вѣржѣтъ сѣ вкоренѣватъ толко-зи, що-то не е възможно отъ сѣтнѣ да ги изкоренѣмъ. Тѣмъ-зи періодъ (или тоѣ вѣме) на живѣтъ-мѣхъ трѣбаше да го оупотребѣмъ, какѣ-то едно средство за да посѣемъ добродѣтель-тѣ въ момчѣ-то, коѣ-то ще остѣне незатрыѣта отъ дѣшнѣ-тѣ имъ презъ всѣчкѣй-мѣхъ имъ живѣтъ. Презъ тѣмъ эпоха (вѣме) можемъ да посѣемъ въ дѣшнѣ-тѣ имъ всѣчкѣ-тѣ добринѣ, съ кой-то ны е подарѣла словѣсность-та,